Зійшлись колись три королі
Суміжних володінь
І поклялись, заприсяглись,
Що згине Джон Ячмінь.

Взяли, ввергли його в ріллю,
Втовкли аж у глибінь
І поклялись, заприсяглись,
Що там йому амінь.

Прийшла весна веселая
З теплом, з дощем рясним,
І Джон Ячмінь піднявся знов
На диво їм усім.

Настало літечко жарке —
Стоїть Ячмінь, як гай,
Пустив уси, немов списи —
Ніхто не зачіпай!

Настигла осінь клопітка —
Ячмінь мов зажурився
І головою сивою
Додолу похилився.

Змарнів, ізблід — звичайно, дід —
Немає вже снаги...
Отут на нього й завзялись
Злорадні вороги.

Ураз йому кривим ножем
Коліна підтяли,
На віз взяли, рублем стягли,
На кару повезли.

Додолу скинули, та й ну
Ціпами обкладать,
На вітер винесли, та й ну
Угору підкидать.

Шпурнули в воду бідака,
У темну холодінь:
Роби, що хочеш, Джон Ячмінь,-
Хоч потопай, хоч плинь!

Знов вийняли на білий світ,
Та мало ще наруг,
Знов шарпали, вгадавши в нім
Життя найменший рух.

Пекли сердегу на вогні,
Аж мозок з кості сплив,
А там мірошник у млині
Ще й жорнами чавив.

А потім з серця кров взяли,
Кружляти почали...
Пили, пили — що більш пили,
То веселіш були.

Бо Джон Ячмінь — то ж богатир,
І добра в нього кров:
Ковтнеш її хоч крапельку,
То всіх би поборов!

Ковтнеш її — журба сплива,
А радість ожива,
Ковтне її сумна вдова,
І серце їй співа!

Чарками дзень, чарками дзінь —
Здоров був, Джон Ячмінь!
Хай родить рід твій задля всіх
Потомних поколінь!

Переклад М. Лукаша